

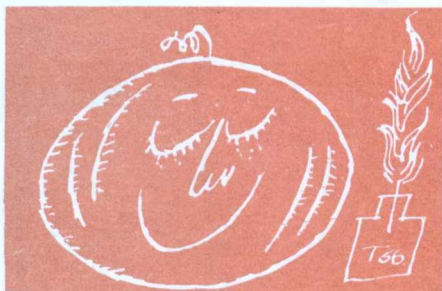

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

— Am văzut azi la cinema «Hamlet».
E grozav cînd el ia sabia și...
— Lasă, nu-mi spune subiectul că
poate mă duc să-l văd și eu!...

ALCOOLISM

PETRU VINTILĂ

Alte seminte din dovleacul meu

● Dacă tot timpul ar fi noapte, cite lucruri nu și-ar pierde existența. Ochelarii de soare, pictura de plain-air, papucii de plajă. Dintre toate aș regreta numai floarea-soarelui.

● Ați observat? Poarta cimitirului se deschide într-o singură parte.

● Prietenia scriitorilor mă miră tot atât de mult, ca și amiciția dintre două femei frumoase.

● Cafeneaua: între șvarț și călimară, o istorie literară.

● E grăbit. Face economii ca să-și cumpere coșciug pe roate.

● Frunzișul plopului: un milion de aplauze.

● Dragostea nu se sprijină pe rațiune. De

aceea se spune cu atîta simplitate: te iubesc la nebunie.

● Un aforism al lui Țucurel: «sifonul are gust de genunchi amorțit».

● Cel mai frumos templu bahic l-a ridicat Diogene: butoiul.

● Femeia s-a urcat în nava cosmică, dar trebuie să constatăm că de șoareci ii este în continuare frică.

● Numai în țara cocoșului galic putea fi formulată ideea: o găină pe masă în fiecare duminică.

● Entuziasmul scepticului este mai teribil decît ovațiile unui stadion olimpic ridicat în picioare.

TUDOR MUȘATESCU

O A M E N I, P L A N T E Ș I A N I M A L E

*Din însemnările
u n e i v u l p i*

● Ah! Cîte ochuri trebuie să faci, ca să mergi drept pînă la coteț.

● Sînt găini care imi fac scîrbă. Cele mîncate de proprietar.

● Femei! Nu uitați că «vorba dulce, vulpi aduce».

● Vulpea harnică își socotește zilele-muncă, în pui de găină.

● Marea înțelepciune a vulpii e fabula.

● Mai bine chioară în vizuină, decît cu ochi de sticlă în vitrină.

● Nu e adevărat că — neajungînd la ei — am spus despre strugurii ăia, că sînt acri. Am spus numai că sînt necopti.

● Pașii vulpii, pe zăpadă, umblă cu vorbe.

● Nu mai colaborați cu fabuliștii că, voi rămîneți cu șiretenia și, ei, cu drepturile de autor.

● Iarna, vulpea deșteaptă, nu mai mîncă acasă. Se duce, prin poiate, la restaurant.

● Mai bine teleleică, decît scurteică.

● Nu-mi plac nudurile că sînt goale... pușcă.

● Decît s-ajung deșteaptă în zece fabule, mai bine să intru, ca proasta, într-un singur coteț.

● Cînd te-ncolțește vînătorul, unde nu e cap, vai de coadă.

● Sînt vulpi care își dau și pielea de pe ele, numai de ambiție să se vadă cu buletin de București.

● Care mă porți la gît, de cap să-ți fie!

● Cea mai gustoasă găină pe care am mîncat-o în viața mea, era una furată din cotețul unui tăbăcar.

● Fetelor! Nu vă credeți în vulpoi.

● Mare mincinos și domnu' La Fontaine ăsta! N-am văzut în viața mea corb cu-n cașcaval în gură. Și, pe de-asupra, să mai și cinte, cu gura plină, ca mirlanii.

● Păzește-te de ursul, care — înfilîndu-te — aduce vorba despre coadă. Să știi că nu se referă la a ta.

un bărbat tip

850

I. AVIAN

Criza de nervi continua de aproximativ un sfert de oră. Nella nu se potolea de fel. Plîngea și bătea cu pumnii în masă, în șifonier, în toaletă, în bufet, în toată garnitura cumpărată în 12 rate lunare.

— Nu, Mitică, îmi strigă ea nestăpinită. Nu!... În felul acesta nu mai poate continua.

Asta speram și eu: în zece, cincisprezece minute răgușește și bineînțeles că n-o să mai poată continua.

— Înțelegi, Mitică?...

— Înțeleg, mami...

— Căsnicia noastră se destramă!...

— Se destramă, ingerașule, încerc eu să-i fac pe plac...

— Și asta numai din cauza mașinii! Arză-l-ar focul de Fiat!... El! El mi-a distrus fericirea, tinerețea și visurile. Înghiți-l-ar șanțurile, copacii și podurile să-l înghită!...

— Să-l înghită, pușorule, numai să nu fie milițieni de față, că ne critică de cițiva poli contra chitanță.

— Vinde automobilul, Mitică, vinde-l! Nu mai pot! Nu mai pot!

— Liniștește-te, mami, c-o să-l schimbăm pe un 1300 și-o să poți!...

— Mi-ai mincat sufletul și sănătatea! Rochiile și pantofii! Dessous-urile și Consignația!

— Cine, mami?

— Voi!... Tu și rabla! Tu și bujiile! Tu și cutia de viteze! Tu și gresatul! Tu și «Metalo-Casnica». Tu și piesele de schimb!... Nu mai rezist! Plec la mama! Plec!

— Cu tramvaiul, mami, că mașina e la atelier. Abia peste un ceas e gata. Mă duc s-o scot...

— Sigur! hohotește sărmana coproprietară de turism. Ei da! Numai pe ea o scoți! Pe mine de luni de zile nu mă mai scoți nici măcar pină la «Flacăra». Pe Dudești... De «Cina» nu mai vorbesc. Nici de «Ambasador». Nici de «Lido». Mă duci numai vizavi, la «Peco», la benzină. Lumea se distrează la «Lido» pe terasă și eu la pompă. Deunăzi cînd am plîns, în loc să-mi aduci o batistă mi-ai adus ștergătoarele... Eu nu mai exist. Numai mașina. Cu dinsa te trezești, cu ea adormi...

— Te-nșeli, mami, și cu tine...

— Mitică, așa nu mai merge!

— Nu mai merge, mami, s-a ancrasat bujia...

— Mi s-a ancrasat sufletul, Mitică, și tinerețea!... Mi-ai năclăit visele în ulei 413 A.M.

O să propun la sfatul popular să schimb formula...

— Care formulă, ingerașule?...

— «Consimți de bună voie și nesilită de nimeni să ieși în căsătorie pe numitul Fiat 850, format din una bucată soț, patru bucăți roți, radiatoare, bujii, anvelope, mecanici, amenzi și fluierături?!»... Mitică, mă duci la balamuc, Mitică!...

— Cu tramvaiul, mami, cu tramvaiul. Că s-a defectat simeringul... Hai pușorule, potolește-te... Te-ai supărat degeaba, mămicule... O mașină e o bucurie la casa omului...

— Care bucurie, la mamă-ta să fie! Că ea te-a sfătuit s-o cumperi!... Dacă mergea la piață pe trotuar, tușea!... Mi-am adus junghiul în casă.

— Dar mama nu locuiește cu noi... stă la soră-mea...

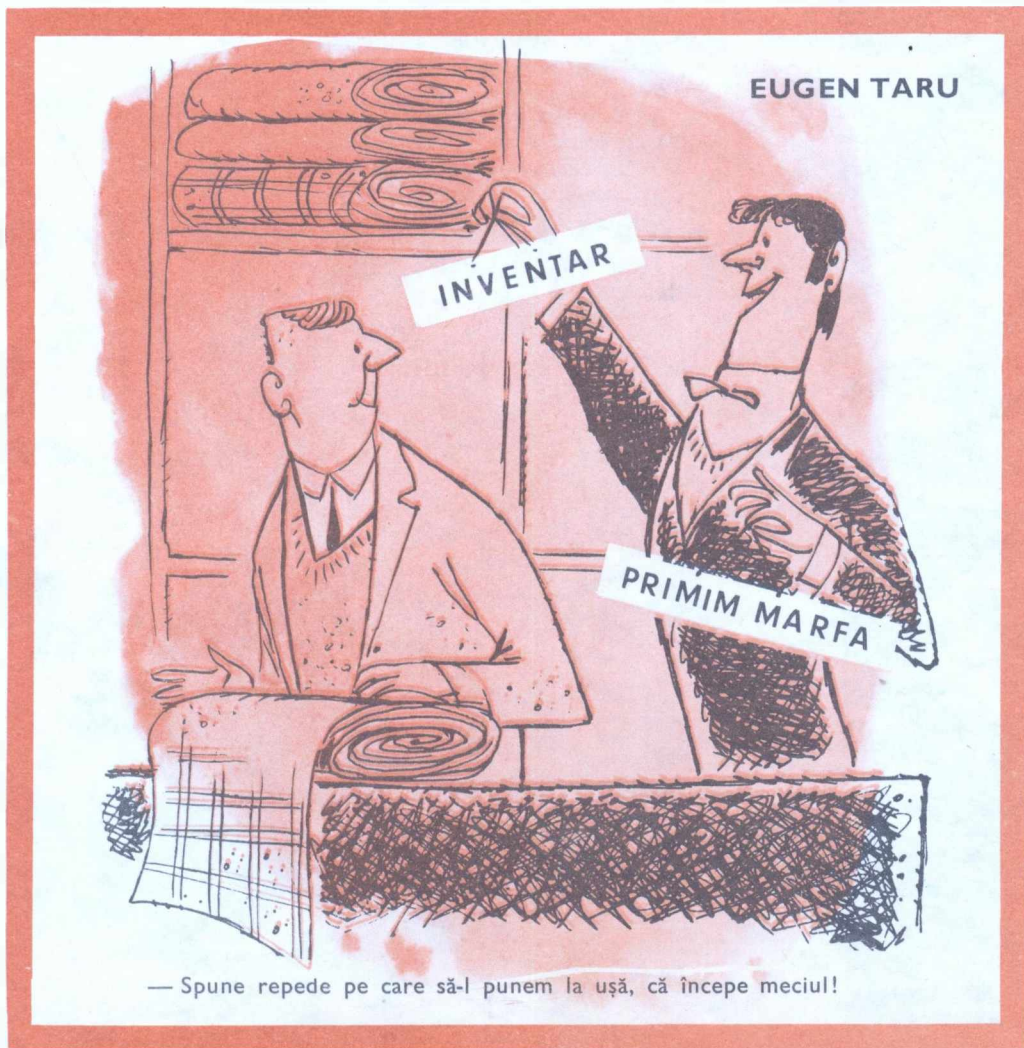
— Mai bine locuia la noi și trimiteam tărăboanța la soră-ta! Să se mai bucure și dumneaei de binefacerile mașinii. Cînd i-o fi viața mai dragă, cînd i-o fi mai dor de dragoste, cînd o fi s-o sărute bărbatul ei, s-o trăsnească cu benzină octanică pe gură și cu valvolină în păr!... Cînd i-o fi viața mai dragă să găsească în așternut ventile de la anvelope și piulițe de la diferențial!... Asta să-i fie toată dragostea. Cum am pățimit și eu. Că numai în benzină mă scald. Cînd mă văd ăia de la «Aprozor» șoșotesc între ei: «Vine madam canistră. Păzea că face aprindere!...»

Nu i-am mai răspuns nimic. Orice contraargument risca în această situație, vorba ei, să facă aprindere... Recapitulam în gînd scenă după scenă și ajunsesem la concluzia că într-adevăr, de un an de cînd eram posesor al unui turism, Nella trecuse pe planul doi. Și doar pe ea o luasem fără vechime. Avea 23 ani și nici o piesă lipsă... Toate originale... Cu garanție și facturi. Nu de la Fiat. De la madam Popescu. Ea o fabricase. Madam Popescu nu era o mare fabricantă. Era o mică producătoare. N-a produs decît pe Nella... Dar ce produs!... A-nțtia!... Pe urmă am intrat în viteza a doua, a treia și m-am ambalat... I-am mai luat și eu, ce-i drept, cîteva piese de schimb, o rochie, un palton, pantofi, niște benzină «Velour» și-atît!... Coboram din tramvai, urcam în autobuz, călătoream pe scară, ne dădeam jos, ea cu nasturii ruși, eu călcat pe bombeu, rideam mulțumiți și hotărîți să adunăm bani de mașină...

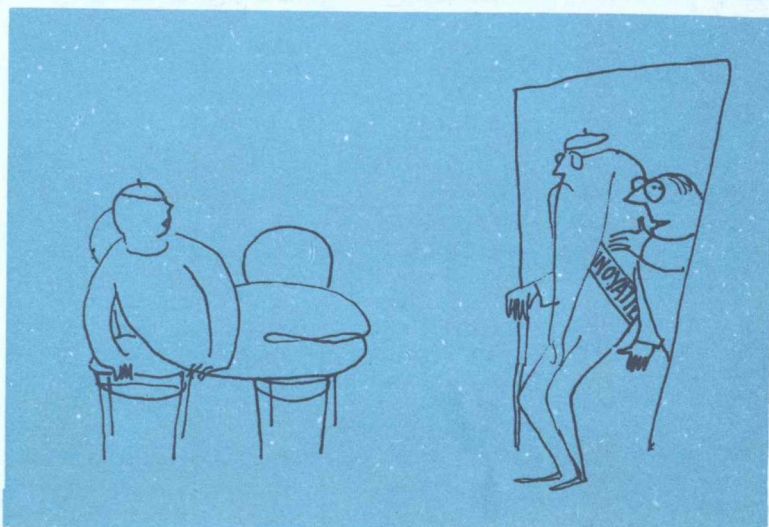
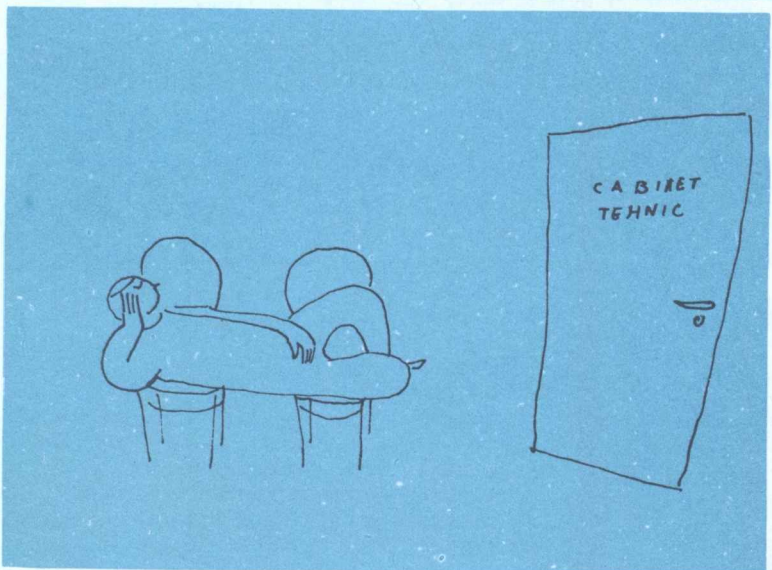
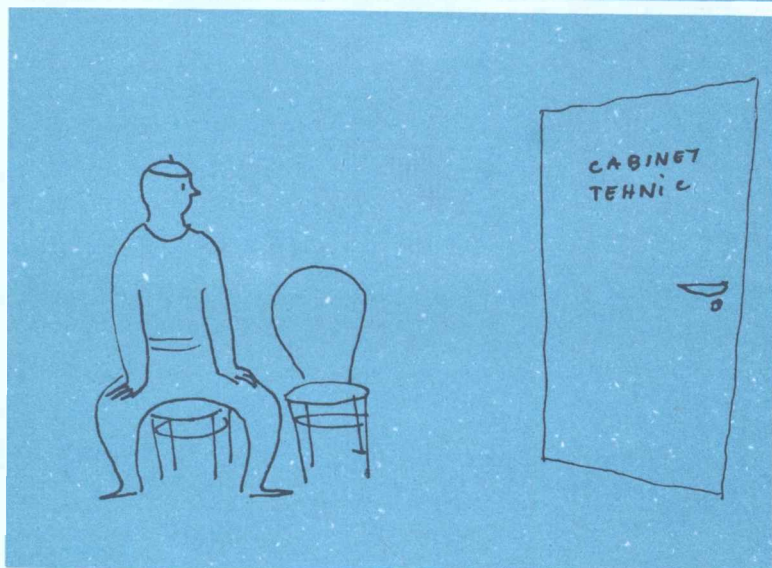
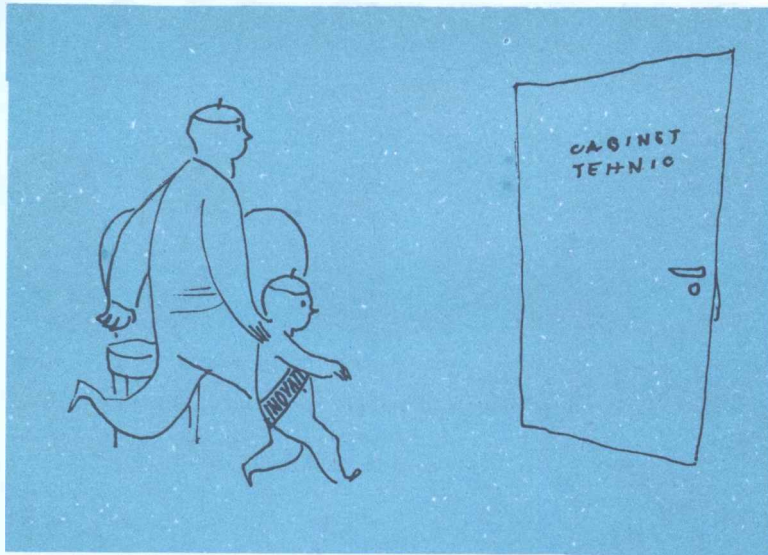
Va să zică ne-am adunat banii și mi-am luat mașină. În prima lună totul s-a desfășurat normal.

Ne plimbam la șosea cu mașina și tot cu mașina ne întorceam acasă. În cea de-a doua lună, Nella tot la șosea. Cu tramvaiul. Eu cu mașina. La atelier. Pentru revizie. Fiîndcă la 1 500 de kilometri, orice conducător-auto, căsătorit sau necăsătorit, e obligat să treacă pe la «Metalo-Casnica» pentru revizia motorului. În luna a treia, Nella tot la Herăstrău. Cu troleibuzul. Eu pe Griviței. Cu mașina. Fiîndcă orice conducător-auto, căsătorit sau necăsătorit, trebuie să aibă în rezervă cîteva bujii, și dacă te duci la magazinul de pe Griviței după bujii, nu se poate să nu afli acolo că la magazinul de la Gara de Est se vinde anti-gel pentru iarnă. Și fuga la Gara de Est, unde nu e permis să nu afli că la magazinul de pe Doamnei găsești becuri!... Și între timp ne-

(continuare în pag. 14)

— Spune repede pe care să-l punem la ușă, că începe meciul!

FĂRĂ CUVINTE!

MINUTE

PRELEGEREA 2*

Onorată asistență,
din prelegerea trecută, — în chințesență,
am aflat despre surprinzătoarea existență
a FILOZOFIEI FOTBALULUI, — o prezență
cu veleități de permanență
și de hrană spirituală năzdrăvană
pentru trei pătrimi din gândirea contemporană,
hrană care

— ca subiect în convorbiri stimulative —
polarizează discuțiile particulare
din școli, birouri, fabrici sau de pe ogoare.
Probabil știți: — la dans, posibilitățile de dispuă cu participare
sînt două: PRO și CONTRA-twist.

La dispoziție sufletească... tot două: VESEL sau TRIST.

Pe cînd la fotbal... am un văr STELIST,

un unchi... DINAMOVIST,

un nepot (Nichy — cu igrec!)... PETROLIST,

un cunnat (din Dorohoi)... CESEMESIST,

așa că subsemnatul — RAPIDIST —

mă întreb cum de mai rezist

între atîția inamici de concepție!

Pentru că, la FOTBAL... «fără excepție»,

cine nu-i cu RAPIDUL e împotriva mea!

(Asta... și la alți suporteri e cam așa,

toți fiind de acord cu zicala scurtă

a tragerii de spuză pe turtă

— aforism folcloric sadea! —)

Vorbînd despre «fataliști», Topîrceanu povestea:

«Mișu St. Popescu, odată, ntr-o seară,

prinzîndu-și consoarta-n situație clară,

— fatalist prin fire și filozofie —

a săltat din uneri: — Așa fu să-mi fie!...»

(Ceea ce-i și turtă, și... mărinîmie!)

La FOTBAL e altfel... e mai cu «fanfară».

Întî... acolo nu există «situație clară»

decît doar atunci cînd «ai noștri i-au snopit».

În caz contrar, ori... arbitrul ne-a nedreptățit,

ori... Ionescu a fost răcît,

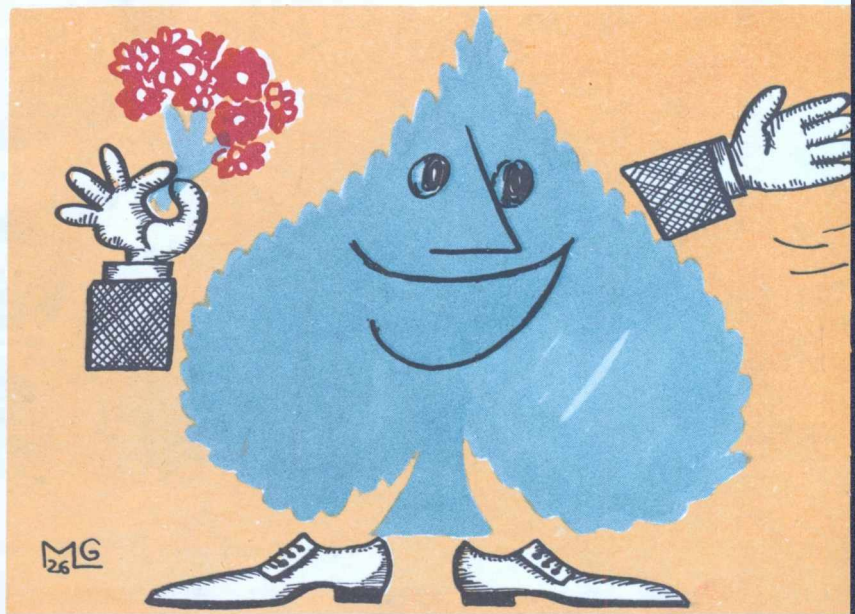
ori... pe Dumitriu l-au cotonogit,

ori... pe Dan l-au scos din circulație,

ori... au lipsit 5 titulari din formație...

Revista cubaneză de satiră și umor

PALANTE Y PALANTE

I L O Z O F I C O - P O R T I V E

Despre biografia fotbalului

Acestea toate însă nu au o prea mare semnificație,
ele sînt doar manifestări ulterioare, vibrație,
efect al marelui act de creație,
provocînd adesea crize de melancolie...

Dar să revenim! — Ca orice consum de energie,
și FOTBALUL posedă o biografie
în care se pot desluși
condițiile și rațiunea sa de a fi.

Or, biografia ne interesează în special, ca să
ne edificăm dacă are origine sănătoasă,
(fapt, de altfel dovedit aproape integral
de pe vremea cînd numitul Juvenal
a exprimat, în foarte lapidare cuvinte,
vestita interdependență dintre corp și minte).

Ca majoritatea invențiilor uluitoare,
FOTBALUL s-a născut din întîmplare (!)
în mileniul pre-legendar,
cînd primul pitecantrop, ajuns gestionar,
(contractînd nemaipomenită pasiune
pentru-o antropoidă cu ochi de cărbune),
s-a împiedicat în prima gestiune
(cu scopul de a-i achiziționa
o frunză de viță lila...)

cu care ocazie, uimit profund,
a observat că banul e ca un BALON: — rotund,
și că, odată pornit, nu se mai oprește decît la ROMARTA.

Așa se pare c-ar fi inventat el... MINGEA și POARTA.

Tot atunci, remarcînd că nu i-a mai rămas «în casă» nici un pol,
a născocit termenul fotbalistic: — GOL.

Subliniez că gestionarul în cauză nu era FOTBALIST,
ci... pozitivist!

El susținea că «a ști e a putea,
a putea e a prevedea,
iar a prevedea e a te păzi».

Dar ignora că... SIGUR niciodată nu poți fi!

Cum se vede, încă de la apariție,
FOTBALUL a fost, pentru primul său adept, prilej de indispoziție,
de dureri de cap și... chiar de grave neînțelegeri.
— Atît (!) în cuprinsul acestei prelegeri!

*) Vezi «Urzica» nr. 16 din 31 august.

ÎNAINTE, TOT ÎNAINTE)
a împlinit 5 ani de apariție

La mulți ani
și
PALANTE!

M. GROSU

— Cine m-a pus să le spun că nu plec în con-
cediu decît cînd termin planul pe iulie?

Sfaturi

PENTRU TINERESOTII

După multe și de toate,
zarurile-s aruncate...

Deci, tu, abia intoarsă de la Sfat,
te și apuci de scuturat.
(Obişnuiește-te să fii stăpînă-n casă!)
Scoate mobilierul pe terasă,
scaunele suie-le pe masă,
(e bine ca, toaleta de mireasă
s-o fi înlocuit, din timp, cu un capot!)
și... treci cu-aspiratorul peste tot.

Șterge lustrele, tapetul,
fă oglindă tot parchetul,
spală baia, hohul, scara,
geamurile și cămara,
după care...
dă o fugă pin' la piață, fă mîncare,
(două feluri plus desert de ciocolată),
calcă-i pantalomii (și-o cravată),
apoi, proaspătă și (mai ales) reconfortată,
— cum și-așteaptă turturica turturelul —
gătește-te, și-așteaptă-ți bărbănelul...

Seara — și în continuare — fi-va
lăsată-n seama lui inițiativa:
— restaurant, sau teatru, sau concert,
pînă la unu, două, trei, sau trei și-un sfert...
Vrea să te-arate-amicilor... în fine,
vrea omul să se laude cu tine...
Tu să dansezi cu ei, să rîzi, deși
...ai mult de lucru la birou, a doua zi...
(Ai grijă însă: nu fi obosită,
fîndc-asemenea detaliu îl irită
chiar și pe cel mai indulgent bărbat...)

Și dacă vrei să ai un viitor frumos
Ia seama la ce ți-am spus
Și fă exact pe dos!

Tușa Evlampia
(p. conf. A. LAMBEANU)

Diplomatul

de MIHAIL JOLDEA

— Unde mi-ai stat pînă acuma?

Miini în șolduri, ochi rostogoliți în cap, talpa piciorului drept bate ritmic podeaua amintind toba lui Malagamba. Tatăl. Miini lipite de corp, capul nițel înclinat pe umeri, privirea deschisă și sinceră. Copilul.

— Ai plecat de acasă acum o oră! Pot să știu pe care maidan ai stat?

— Am stat la rînd la cinema ca să-ți cumpăr bilete. Era lume multă...

— Și ce dacă era lume multă? Nu te puteai strecura?

— Cum era s-o iau înainte?

— Mare filozofie! Te apropiai de o pușlama de vîrsta ta, intrai în vorbă cu el, îi dădeai banii să-ți ia și ție două bilete și gata! Dar, mămăligă cum ești, nu ți-a trecut prin cap!

— Bine, dar asta ar fi fost înșelătorie...

— Nu. Asta ar fi fost tact... diplomație...

Și dacă nu cunoști sensul cuvintelor nu le mai întrebuița cu tat-tu, că te cîrpec! Înșelătorie este un fapt grav, infamant, pe cînd faptul că ai luat-o înaintea altuia e ceva nevinovat, joacă... abilitate. Bagă-ți în capul ăla sec! (pauză) Pot să știu și eu pentru ce ai fost obraznic cu profesorul de română?

— N-am fost obraznic. Am spus adevărul!

— Și mă rog, despre ce adevăr a fost vorba?

— Popescu l-a tras de păr pe Ionescu în timpul orei...

— Și?

— Profesorul l-a pedepsit pe Mircescu care era nevinovat...

— Și pentru ce te-ai amestecat tu în toată povestea?

— Fiindcă nu era drept... fiindcă Popescu a tăcut ca un laș... fiindcă...

— Fiindcă ești un idiot! Îl intrerupe furios tatăl. Dacă profesorul l-a pedepsit pe Mircescu, treaba lui...

— Dar nu era drept!

— Drept, nedrept... îi privește! Ce? Te-ai

apucat tu să reformezi lumea? Și apoi dacă profesorul a văzut așa, așa trebuie să vezi și tu.

— Dar nu era adevărat!

— Ba era adevărat!

— Ba nu era adevărat!

— Ba era adevărat, cînd îți spune tat-tu!

— Ba nu era adevărat!

— Adică eu mint, profesorul minte și tu spui adevărul!

Și fără a-i mai da timp băiatului să-i răspundă, harșt, două palme.

— Na! Să te înveți minte ca altă dată să nu mă mai contrazici. Și să-ți intre în cap că în viață trebuie să fii diplomat. Îți spune șeful că afară e noapte... noapte e! Poate să ardă soarele și să dogorească cit o pofti! Îți spune șeful că a văzut un urs verde, trebuie să știi că toți urșii sînt verzi...

— Dar urșii nu sînt verzi! îngăimă băiatul.

— N-or fi! Dar dacă spune șeful, sînt și bleumarin. Ehe! Dacă aș fi pornit în viață așa cum ai pornit tu, nepricopsitul, m-ar fi mîncat ciinii de mult! Dar eu ascultam pe tatăl meu... nu îndrăzneam să-l contrazic.

Doamne! Și cite prostii mai spunea! Eu însă îi dam dreptate rîzînd pe infundate. De mic simțeam pulsul... aveam tact!

— Bunicul spunea prostii?

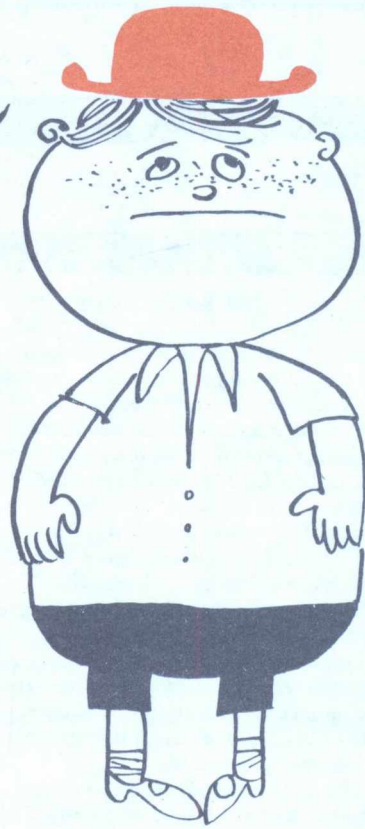
— Da. Bunicul. Ce? El nu era om? Dar niciodată nu mi-am permis obrăznicia să-l contrazic. N-ai idee ce plăcere face celor mari cînd cei mici le dau dreptate.

— Chiar dacă n-au?

— Chiar dacă n-au! Și să nu mai aud vreo reclamație împotriva ta, că te tîmii! Să nu te împingă bălțatul să mai contrazici sau să faci pe judecătorul, că nu știu ce-ți fac! Ori te faci om... ori...

Și tatăl, negăsind cealaltă alternativă, își concediază băiatul cu un cuvînt plin de demnitate: Ieși!

Băiatul însă continuă să rămînă, frămîntînd șapca în mînă. Sună la ușă. După o bătaie

timidă în ușă, în cameră intră subalternul tatălui.

— Ce-i, Dumitrache?

— Să trăiți, tovarășe șef! Am adus hirtilele alea cu...

— Veneam eu la birou!

— N-am vrut să vă mai oboseți!

Tatăl ia hirtilele parcurgîndu-le cu o privire încruntată.

— Referatul ăsta e prost! Cine l-a întocmit?

— Păi... dumneavoastră!

— Eu? Răcnet fioros de leu în junglă.

— Adică, nu... dacă mă gîndesc mai bine... cred că eu l-am întocmit... da' lăsați... fac altul!

Tatăl continuă să citească. Apoi cu o voce ceva mai moale.

— Da. Îmi amintesc. Eu l-am făcut!

— Dumneavoastră! Se grăbește subalternul. Dar dacă am văzut că vă supărați...

— Foarte rău! Și din nou jungla apare în biroul tatălui.

— Spune-mi drept în față... n-ați lucrat bine, tovarășe șef... critică-mă... combate-mă! Numai așa iese lumină!

— Vă combat, tovarășe șef... vă critic. Dacă spuneți dumneavoastră...

— Nu-mi place atitudinea dumitale, Dumitrache!

— Nici mie nu-mi place, tovarășe șef!

— Băgatul ăsta pe sub pielea omului e neplăcut... nedemn... penibil.

— Așa e, tovarășe șef!

— Te rog să-ți schimbi poziția asta nesănătoasă... Ai înțeles, Dumitrache?

— O schimb, tovarășe șef, o schimb dacă spuneți dumneavoastră! Doar dumneavoastră m-ați făcut om, cum să nu vă ascult.

Și omul după un «să trăiți» combinat cu o înclinare pînă la pămînt, iese.

Tatăl întoarce privirea. Lîngă sobă, băiatul îl privește frămîntînd șapca.

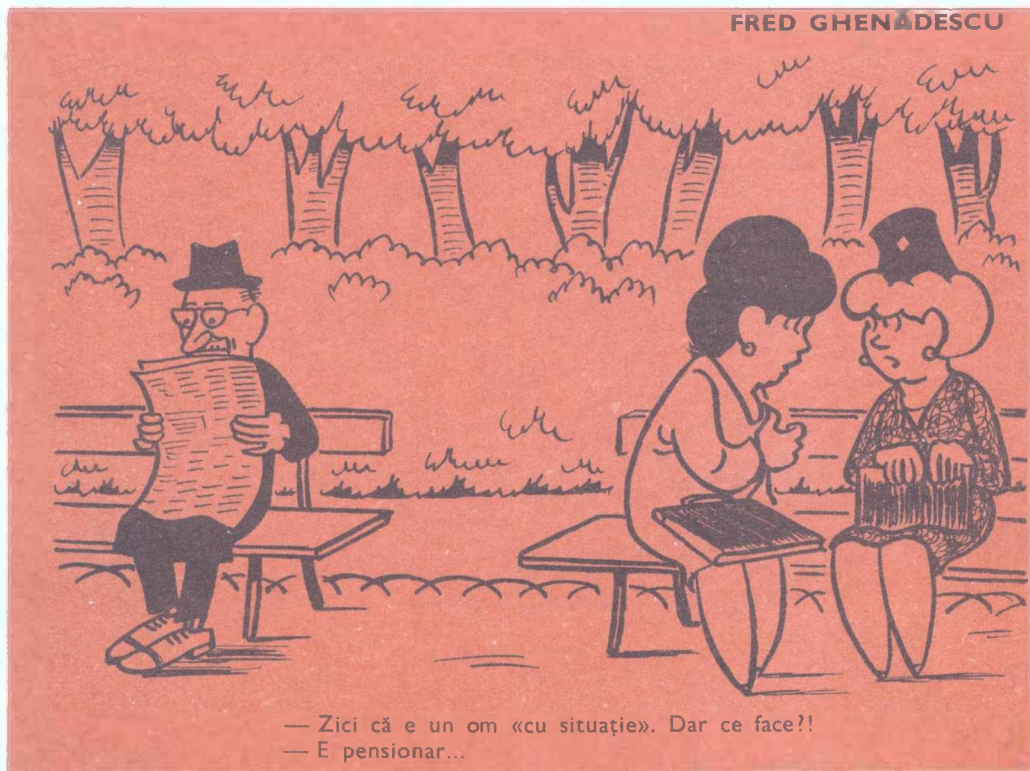
— N-ai plecat? Ce înseamnă purtarea asta? Să tragi cu urechea?

Băiatul continuă să-l privească țintă.

Tac amîndoi, gîndindu-se care să iasă mai întii. Pînă la urmă iese tatăl.

— Spune-i maică-ți că am plecat la birou...

Și ieși să se plimbe pe calea Victoriei. Șchiopăta. Fusese prins pe picior greșit.

— Zici că e un om «cu situație». Dar ce face?!

— E pensionar...

— Ah, dac-ai ști dragul meu, de cînd îmi doresc să fiu la brațul unui bărbat care să fie în centrul atenției generale...

— Cei din anturajul meu beau gin, fumează Pall-Mall... Eu beau rom și fumez «Litoral»! De ce? Pîntru că tu îți oprești din pensie prea mult pentru tine...

— Poftim! E două noaptea și Luci încă n-a venit acasă?!

— N-o știi ce rușinoasă e? S-o fi jenînd să umble noaptea pe străzi. Las' că vine ea dimineață!...

NELL
COBAR

VI-I
PREZINTĂ
ÎN
6
IPOSTAZE

— Gifi? E un tip suspect, tu! L-am zărit intrînd la un concert de Beethoven.

— Mergem să-i vedem expoziția?

— Fii serios! Ce pictură poate să facă ăsta? Nici măcar n-are barbă!

— Mi se pare că fata noastră duce o viață ascunsă!...

— Nu e în caracterul ei! Tu nu vezi că ea n-ascunde nimic?

PREA AMABIL

de F.J. SMITH (S.U.A.)

Era exact ora nouă și treizeci de minute când Jacoby intră fără zgomot în camera întunecoasă și-și sugrumă soția. Nu se auzi nici un zgomot. În timpul zilei, ea se plînese de căldură și se duse să se culce: căzuse într-un somn adînc. Înainte chiar de a fi putut scoate un strigăt de uimire, degetele puternice s-au înfipt în gîtul ei și au înăbușit pentru totdeauna glasul acela arțăgos. Cu toate că analizase cu cea mai mare atenție amănuntele crimei, prevăzîndu-i toate etapele, de la început pînă la sfîrșit, el a trebuit să recurgă la ultimele resurse ale curajului său pentru a pune în aplicare prima fază.

Acest lucru nu trebuie să ne surprindă de loc dacă ținem seama că Jacoby era un omuleț slugarnic și blind, cu obrazul zbîrcit, cu ochi cenușii lipsiți de strălucire, care priveau pe deasupra ochelarilor de baga. Părea exact ceea ce era: un negustoraș care îmbătrînește. După ce a așezat cadavrul lingă o ladă cu fiare vechi în portbagajul mașinii sale, a mers încet pe niște străzi întunecoase și pustii, pînă la șosea, apoi a luat-o la stînga în direcția orașului New-Orleans. Acum putea să se așeze mai comod și să fumeze o țigară. Privirea lui putea cuprinde în același timp și fascicolul luminos al farurilor și cutia de viteze și retrovizorul.

Om prevăzător, Jacoby nu lăsa nimic la voia întîmplării. Cu toate că mai avea încă vreo cincisprezece kilometri de făcut, se mîrginea să meargă doar cu viteza permisă. Legănat de zgomotul regulat al motorului, mai trecu o dată în revistă tot ce mai avea de făcut. Gîndi la toate amănuntele ce-i mai rămîneau de îndeplinit. «Simplă rutină», se gîndi el. Restul le-ar putea îndeplini orice imbecil. Faza care reclama curaj și voință trecuse.

Ambransamentul se afla la trei kilometri, dincolo de stația de benzină a lui Fischer indicată de un stîlp indicator galben, așa că era imposibil să nu-l observe. Cînd va ajunge la stîlp, o va lua la dreapta, pe un drum eag puțin umblat, exact un kilometru și jumătate pînă la un luminiș, cam la două sute de pași de brațul unui rîu adînc. Acolo, o să oprească mașina, o să ducă trupul Ednei pe mal, apoi se va înapoia să ia restul de cincizeci de kilograme de fier adunate într-o lună.

După ce o să lege cu sîrmă greutatea de trup (nu se putea încrede în frînghie, care urebuia să rămînă în apă atîta vreme), o să facă să dispară cadavrul. În cercetările anterioare pe care le făcuse în acest loc, stabilise că apa nămolosă era foarte adîncă și viscoasă, în stare să rețină pentru totdeauna un obiect greu.

Zîmbetul i se schimbă în grimasă cînd mașina se izbi puternic de un fîgaș.

«Drace», se gîndi el enervat. Cu cîteva zile înainte șoseaua fusese stricată de ploii puternice... Apa se infiltrase sub rambleu și într-unele locuri șoseaua se prăbușise, avînd spărturi adînci. Riscai ușor să-ți pierzi o piesă de schimb sau un cauciuc de la mașină. El nu ținea să aibă neplăceri tehnice, în special în această noapte.

Jacoby încetini pînă la cincizeci pe oră și cercetă și mai atent șoseaua cu ochii lui cenușii, în timp ce se gindea la viitor.

Dimineața se va duce la lucru ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. O să-și ia prînzul la Traveller's Hotel, ca în fiecare miercuri. După ce pe la orele 6 va închide prăvălia, se va opri poate la Monarh să bea una sau două halbe și să pâlăvrăgească puțin. Se va întoarce acasă pe la șase și jumătate-șapte. Pe la opt, va începe să telefoneze vecinilor și prietenilor. După asta neliniștea îi va spori și-l va chema pe șeriful Thompson. Thompson va avea libertatea să gîndească ce o vrea, presupunînd că ar fi în stare să gîndească. Oricum, chiar dacă șeriful va avea bănueli, nu va putea să le dovedească niciodată. Nu există nici un indiciu: nici urme de otravă, nici pete de sînge care trebuiesc analizate, nici instrumente contondente care trebuiesc căutate. Și nici corpul delict nu există. Ori, fără cadavru, nu poate exista nici urmă. Edna a dispărut în mod misterios. Asta-i tot. Să încerce cineva să dovedească contrariul.

Jacoby era atît de pierdut în gîndurile lui, încît îi trebuiră două secunde ca să-și dea seama că aude sunetul răgușit și puternic al unei sirene. Tresări, aruncă o privire în retrovizor și zări o mașină a poliției care se apropia repede, farurile ei aprinzîndu-se și stingîndu-se alternativ. El stopă numaidecît. Mașina poliției se opri înaintea lui. Simțînd că se înăbușe de emoție, Jacoby privi polițistul care coborî din mașină. Polițistul se apropie cu un aer liniștit și-și sprijini cotul de portiera mașinii.

— N-am depășit cincizeci, domnule agent, spuse repede Jacoby, căutînd să se apere.

— Spus-am eu că ați depășit? răspunse polițistul, băgîndu-și capul

prin portiera mașinii, cercetîndu-i interiorul întunecat. Numai că din farurile din spate nu funcționează, domnule.

Jacoby își umezi buzele cu limba. Degetele lui se crispară pe volan ca niște tentacule galbene.

— N-am știut. Cînd am plecat de acasă farurile funcționau. Eu sunt un cetățean care respectă regulamentele.

— Farul din stînga, explică polițistul. Dacă-i stins se poate întîmpla un accident.

Polițistul cercetă cu atenție permisul de conducere al lui Jacoby cu ajutorul lămpii de buzunar. I-l înapoie.

— Așadar, locuiți în Edgeton?

— Da, domnule polițist. E un orașel la cîțiva kilometri de aici. Am un magazin cu grîne.

— Cunosc Edgetonul. Unde mergeți acum?

— Pur și simplu luam aer. (Jacoby zîmbi nevinovat și-și suflă pînă în tururile de sudoare care îi perlau buza de sus). O mică plimbare ca să mă răcoresc. Doamne, ce cald e! E bine să mai iei aer din cînd în cînd. Soarele meu, adăugă el, clătînd din cap, stă acasă și citește. A, ei îi place să citească. Cînd are o carte în mînă n-o mai poți scoate din casă. Citește pînă pică de somn. Dar mie îmi place să iau aer, cînd zaci toată ziua închis în prăvălie, ai nevoie de aer.

— Da, da, spuse polițistul nerăbdător. În privința farului din spate... E o pompă de benzină prin apropiere... Să vă opriți și să cumpărați un bec. Știți, dacă aș vrea să fiu sever, v-aș putea trînti amendă.

— Vă mulțumesc, domnule agent. O să-l cumpăr imediat. Puteți să mă credeți.

Înjurîndu-l în gînd, urmări cu privirea pe polițistul care se îndepărta. Mica stație de benzină a lui Fischer era prost întreținută; funcționarul era un tînăr slab cu pistrii, care se apropie, tîrîndu-și picioarele.

— Plin? întrebă el nepăsător.

— Nu, aș vrea un bec pentru farul din stînga, zise Jacoby, care tamburina cu degetele pe volan.

Cînd funcționarul se înapoie peste cîteva clipe, Jacoby îi întinse o bancnotă de cinci dolari. N-avea măruntăș. Băiatul examină bancnota, apoi întrebă:

— Nu vreți să vă pun eu becul?

Jacoby aruncă o privire prin retrovizor, tocmai la timp ca să vadă mașina poliției.

— Da, da, bineînțeles.

Funcționarul își puse bancnota de cinci dolari în buzunarul salopetei pătată de ulei și se duse în spatele mașinii. Jacoby coborî și-l privi cum înlocuiește becul.

— Ce are, întrebă el?

— Poate că becul pe care îl pui e defect, spuse Jacoby, aruncînd o privire polițistului. Acesta își garase mașina în partea cealaltă a stației de benzină. Era cu spatele la Jacoby.

— Dar e un bec nou, exclamă funcționarul. Abia l-am despachetat. Doar m-ați văzut.

— Poate fi totuși defect!

— Aș! făcu băiatul, privind cu atenție becul.

Polițistul se apropie tocmai cînd el se pregătea să cerceteze becul, privindu-l în zare.

— Ce-i, roșcovanule? Ce-i gălăgia asta? întrebă polițistul amuzat.

— Uite-te la becul ăsta, zise roșcovanul. Mie mi se pare bun.

Agentul luă becul, îl învîrti în mină și-l examină la lumină.

— Becul nu-i defect. Pune-l la loc și mișcă-l puțin, zise polițistul.

— Așa am și făcut. L-am mișcat cît am putut, dar n-a funcționat. El înșurubă la loc becul și-l mișcă. Ce ți-am spus?

Polițistul încruntă sprincenele, dînd impresia că se gîndește. Becul se aprinse, apoi se stîns.

— Nu-i bun. Contactul e uzat. S-a desfăcut un fir sau izolantul e uzat. Lovi cu piciorul amortizorul. Ce aveți în portbagaj? Pare grozav de încărcat.

Jacoby simți cum îi încetinește inima, apoi i se oprește. Sudoarea îi îmbrobodă fruntea. Limba se încheie și nu putea vorbi.

— Doi saci cu îngrășăminte, reuși el pînă la urmă să spună. Trebuie să le livrez mîine dimineață.

— Atunci, asta-i cauza. Probabil că mașina s-a lovit de ceva pe drum și un sac o fi alunecat peste vreun fir uzat. Se-nîmplă. Dați-mi cheia. Deschidem și vedem ce-i de făcut. Jacoby simți că e pe punctul de a leșina. Genunchii îi tremurau și trebuia să se sprijine ca să poată sta în picioare.

— Ce aveți? îl întrebă polițistul, privindu-l intrigat. Păreți suferind.

— Din cauza căldurii, spuse Jacoby cu glas stîns. Nu mai pot suporta timpul ăsta cald și umed. Polițistul privi cerul și spuse:

— O să înceapă iar să plouă înainte de sfîrșitul nopții. Așa-i totdeauna înainte de ploaie. Dați-mi cheia să vedem ce-i.

— N-am cheie, domnule polițist. Am mai pierdut una și atunci am lăsat-o pe cealaltă acasă, ca soția să facă mîine alta.

— Îmi spuneți însă că trebuie să predați mîine sacii cu îngrășăminte.

— Da, e adevărat. Am uitat însă asta cînd am desprins cheia de pe lanț. Încercă să ridă. Ce căldură blestemată. Într-o zi o să mă facă să-mi pierd mințile.

Polițistul păru că se gîndește o clipă.

— Lampa asta ar trebui totuși reparată, spuse el. În ultima vreme au fost o mulțime de accidente pe șosea, așa că sîntem severi.

El strîns buzetele și privi broasca portbagajului. Apoi, înainte ca Jacoby să-și dea seama de ce se întîmplă, degetele scurte și puternice ale polițistului traseră violent de mîner. Capacul nu cedă, dar Jacoby trebuia să se sprijine puternic de gard. Agentul era prea concentrat asupra broastei, ca să observe ceva. Jacoby îl întrebă:

— Nu s-ar putea să-mi faceți proces-verbal și să terminăm o dată?

— De ce?

— O să mă coste oricum mai puțin decît dacă o să stricați broasca! spuse el cu glas implorator.

— Firește, aș putea să vă aplic o amendă. Dar asta nu va repara becul, nu-i așa? S-ar putea întîmpla un accident.

Polițistul se apropie din nou de mașină, izbi în ea și lampa se aprinse.

— E minunat, domnule polițist! spuse Jacoby. E pur și simplu formidabil!

— Nu știu însă cît timp va rămîne aprinsă. În orice caz mîine dimineață s-o reparați.

— Să n-aveți nici o teamă, făgădui Jacoby. E primul lucru pe care îl voi face mîine dimineață.

— Bine, ne-am înțeles! zise polițistul. Nu uitați.

Jacoby se urcă la volan și porni. Plîngea și rîdea în același timp, tremurînd puternic. Căută însă să-și stăpînească repede emoția și se gîndi că numai datorită ingeniozității lui scăpase atît de uimitor de o calamitate. Se felicită de prezența lui de spirit și că a știut să mintă cu atîta iscusință.

Cu un zîmbet liniștit, își aprinse o țigară. Peste cîteva minute va ajunge la încrucișarea drumurilor. După aceea, va trebui să conducă prudent, dar asta n-avea importanță, căci era mai mult ca sigur că nu va întîlni nici o mașină. Cea mai apropiată cabană de locul unde vroia să oprească era la cel puțin patru sute de metri. El fuma liniștit pînă în clipa cînd zări din nou în retrovizor mașina poliției. Simți că i se face greață, ridică piciorul de pe accelerator și se opri pe banchetă. Deslușea înaintea lui, stilpul indicator vopsit în galben. Polițistul își așeză mașina lingă a lui, coborî și se apropie, clătînd din cap. Se sprijini de portieră și, scormonind cu privirea în interiorul mașinii, îl întrebă:

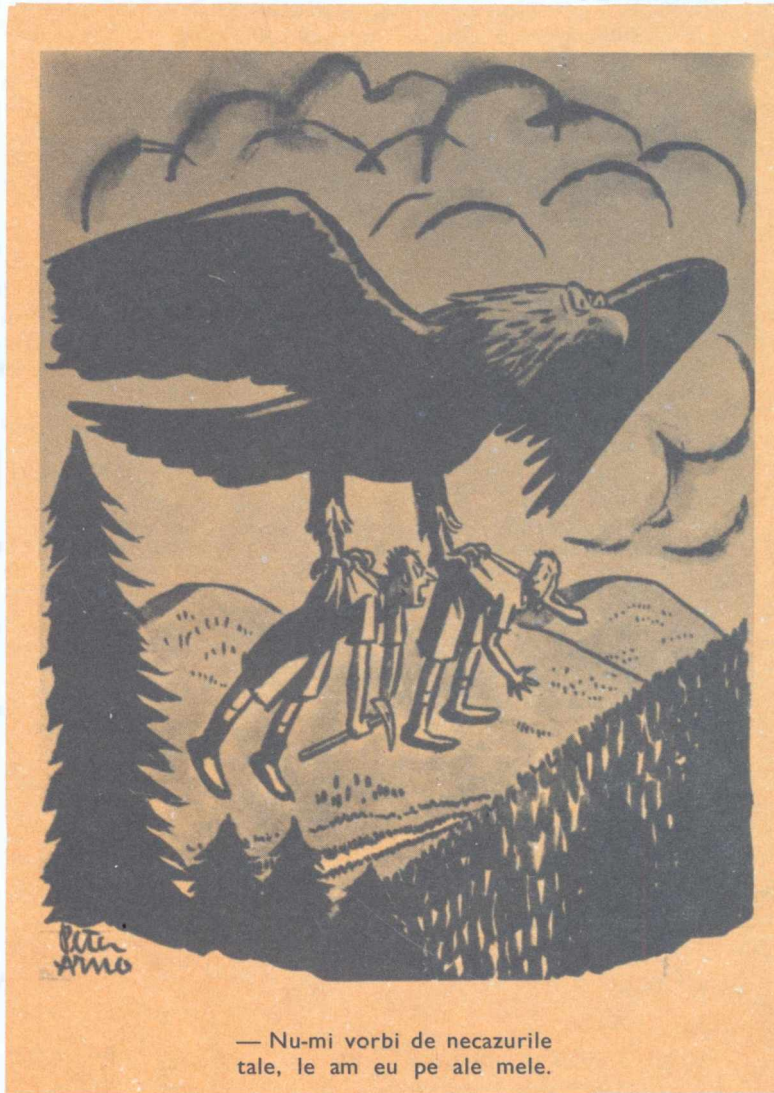
— Sînteți atît de grăbit?

— Nu depășisem patruzeci și cinci de kilometri, domnule polițist! spuse Jacoby cu glas umil. Asta-i doar limita.

— Nu am spus că ați depășit viteza. De ce își închipuie totdeauna oamenii că-i oprești pentru exces de viteză? Se scotoci în buzunare și scoase niște bani. Ați plecat de la Fischer parcă v-ar fi dat cineva foc. Funcționarul a încercat să vă oprească. Poftim, luați-vă banii. Ați dat cinci dolari și ați uitat să luați restul.

MARI CARICATURISTI AI LUMII

PETER ARNO

— Nu-mi vorbi de necazurile tale, le am eu pe ale mele.

Jacoby luă banii și-i vîrî în buzunar fără să-i mai numere.

— Vă mulțumesc. Mii de mulțumiri, domnule agent. Vă sînt foarte recunoscător. Am uitat complet.

— Mie ar trebui să mi se întîmple ceva foarte grav ca să uit cinci dolari.

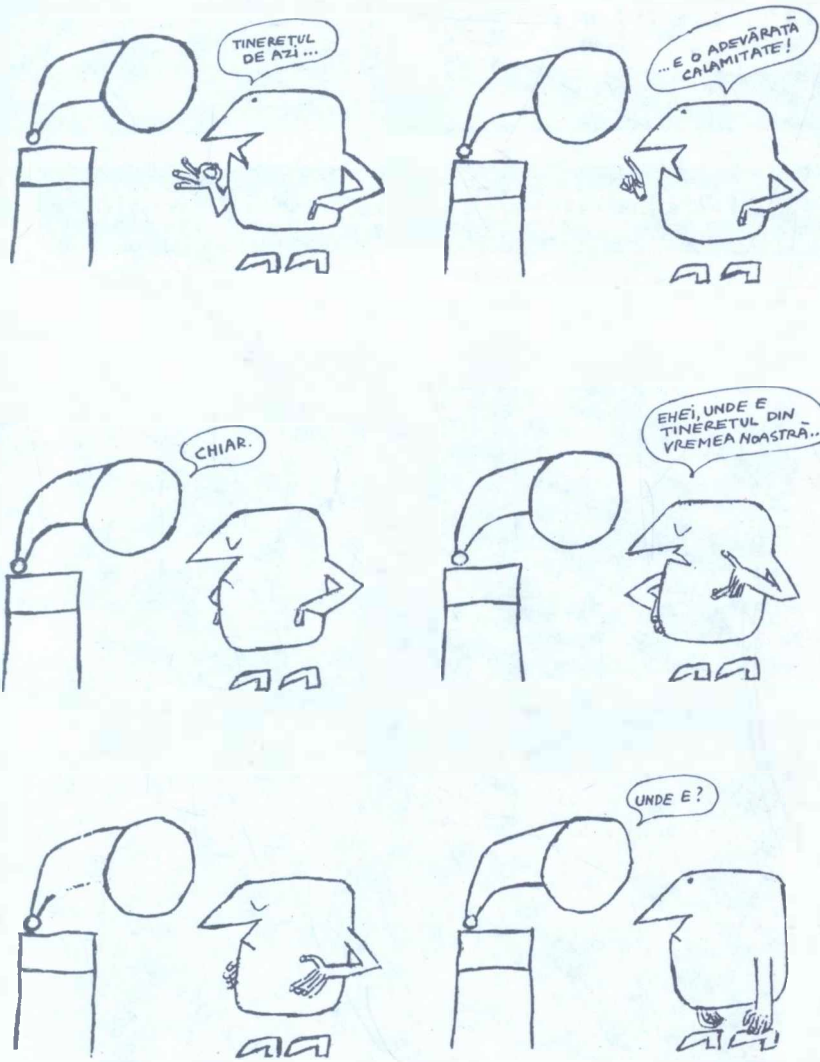
Jacoby rise fals. «Dacă tipul ăsta n-ar mai vorbi și s-ar căra odată», se gîndi el. Privea sau opt sute de metri de aici. Acolo e un mecanic care are chei speciale. O să vă deschidă portbagajul în două minute. O să vă repare farul și n-o să vă coste nimic. Luați-o după mașina mea, vă conduc eu.

— Și vreau să vă mai spun ceva. Iar vi s-a stîns farul din spate.

— Nu mai spuneți!

— S-a stîns ca un chibrit. Dar nu vă necăjiți. Am găsit soluția. Postul de poliție e la șapte sau opt sute de metri de aici. Acolo e un mecanic care are chei speciale. O să vă deschidă portbagajul în două minute. O să vă repare farul și n-o să vă coste nimic. Luați-o după mașina mea, vă conduc eu.

Traducere de PAUL B. MARIAN

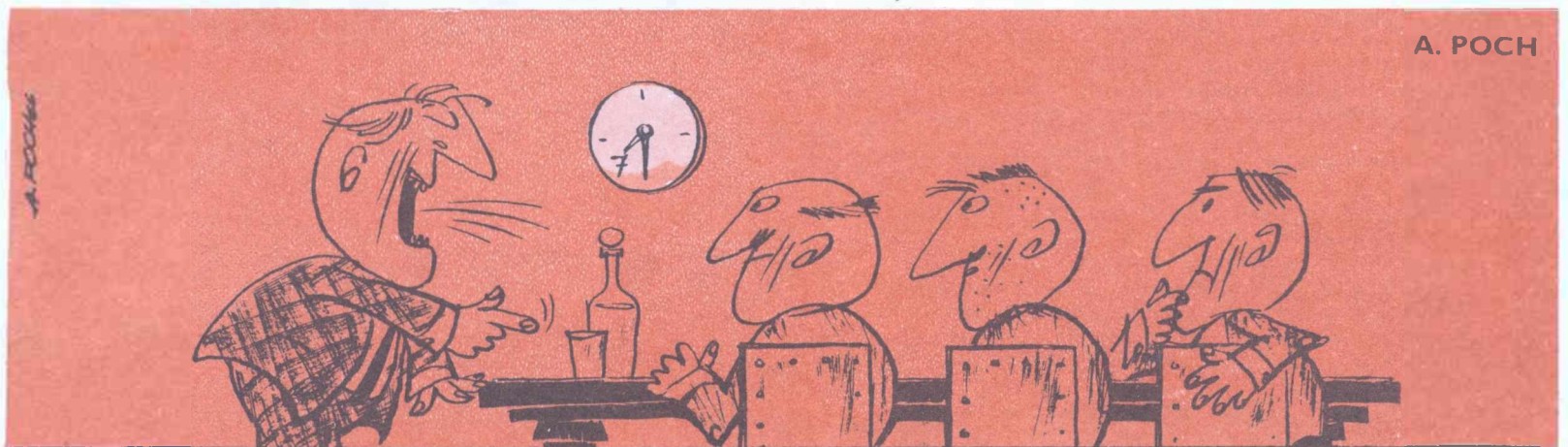
FĂRĂ CUVINTE

UN GEST DE GESTIONAR

I.I.L. Videle (adică Întreprinderea de industrie locală Videle), Secția Blejești, s-a procopsit în numita secție cu un pui de gestionar să-l iei să-l pui în ramă și să-i zici «natură moartă». Că mai mort în munca lui decît gestionarul Păunescu Ion cred că n-ar fi nici un decedat de-adevăratalea. Știți ce-a făcut somnambulul? Stați că vă spun.

I.I.L. Videle folosește pentru transporturi autocamioanele Bazei D.R.T.A. din Alexandria. Toți gestionarii secțiilor au printre altele și datoria de a ține o evidență a transporturilor. Maestrul Păunescu însă are alte metode: nu ține nici o evidență. Metoda «mă doare-n cot» sau «ce-am avut și ce-am pierdut». Așa se face că a confirmat în alb Bazei D.R.T.A., 22 de foi de parcurs. Și Baza D.R.T.A. din Alexandria s-a dus cu foile la I.I.L. Videle și a încasat pe baza acestor foi de parcurs suma de lei 18 523, ceea ce în litere se scrie optsprezecemiicincisutedouăzecișitrei lei. Știți cîți bani trebuia de fapt să încaseze D.R.T.A.? Nici un leu. În litere se scrie nimic. Știți de ce? Pentru că în realitate nu se efectuase nici un transport. Nici în cifre, nici în litere. Dar știți cine e vinovat de acești bani aruncați și încasați? În litere: Păunescu Ion, care ia leafa în albastre, dar de lucrat lucrează în alb. El nu ține nici o evidență. Și în fond ce mi-e I.R.T.A. ce mi-e I.I.L. Videle? Nu-s toate ale noastre? Atunci de ce evidență, tovarăși? Ia să-l lăsați în pace.

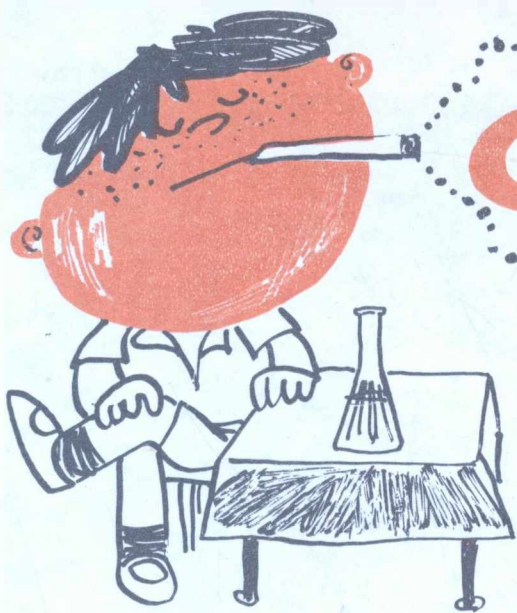
Dormi, nea Păunescule, dormi, nu te deranja cu evidențe și cu alte aiureli că-ți strici somnul. Na. Ia un carbaxin. Noapte bună. Și vise plăcute. Dacă mai ai curaj.

A. POCH

FĂRĂ CUVINTE

Copii minune

Am un văr în comuna Zurbana din apropierea Bucureștiului. Și, cum de la mine până la el este doar cât de la el până la mine, îl vizitez destul de des. De fiecare dată îi duc câte ceva lui Năică, băiețelul lui în vîrstă de 8 ani: o ciocolată, o carte sau, cînd magazinele sînt închise, îi dau doar sărutări de la nevastă-mea. Ultima oară cînd am fost la ei, nepotul era în odaia de alături cu cîțiva copii de seama lui. Vărul meu mă lăasă singur o jumătate de oră. Și se duse la treburile lui.

Sedeam așa singur cuc în odaie cam de cinci minute, cînd de alături am auzit glasul lui Năică spunînd:

— Mă, tare ar fi bună acu' o țigară...

Am ciulit urechile. Nepotul, de la vîrsta asta, se dăduse la țigări și nu era a bună. Un alt glas, tot de copil, mi-a întrerupt gîndurile:

— Toarnă încă o țuică și-o să uiți de țigară. O fetiță adăugă și ea:
— Cît o să mai beți, că ați golit o sticlă pînă acum? Și alta nu vă mai aduc...

Am sărit în sus de pe scaun. Cînd n-avea țigară, Năică trecea la țuică. Și tare îi mai plăcea. O spusese chiar el singur, răspunzînd fetei:

— Ce știi tu ce e bun? Minte de femeie!... Dacă nu mai aduci o sticlă, îi spun maică-ti totul...

— Și ce dacă? făcu fetea. A aflat singură că-mi place Mîtru!

De dîncolo se auzi glasul altui băiețel. Se adresa lui Năică:

— Ce, parcă tu nu-i faci ochi dulci Ileanuței? Duminică o sărutai în porțiță. Și ea nu zicea nimic.

— Cum să spună, dacă îi adusesse de la oraș pantofi de 275 lei, cum are nevasta inginerului! sări Măriuca.

— Și ce dacă i-am luat pantofi? Află că-mi este dragă și am vorbit cu ea s-o fur la noapte de la părinți.

N-am mai putut răbda. Dintr-un salt am fost la ușă, dintr-o smucitură am deschis-o. Copiii din camera alăturată au rămas uluiți. Fără să stau pe gînduri, i-am luat de urechi.

— Ce-ai cu mine, unchiule? a scîncit Năică.

— După ce că fumezi și bei țuică mai și întrebî? La vîrsta ta ar trebui să înveți! m-am răstit la el.

— Păi nu învăț? murmură nepotul.

— Ce înveți, mă? Am auzit cu urechile mele adineauri învățătura ta!... Taică-tu știe?

— Sigur! dădu Năică din cap.

În clipa aceea se întoarse acasă și vărul meu. Nu l-am lăsat să răsufle și i-am spus tot. A rîs:

— Păi Năică nu-i Năică...

— Dar cine?

— Ilie!

— Care Ilie?

— Personajul din programul brigăzii artistice a căminului cultural de la noi, pe care-l interpretează Năică și ceilalți copii!

— Și oamenii mari din comună ce fac? am vrut să știu.

— Păi nu-i de ajuns că-și lasă copiii să facă parte din brigada căminului? mă lămurii vărul meu. Ce, ai vrea să joace ei pe scenă?

— Aha! m-am dumirit. Atunci, în vacanță, o s-o aduc la brigada artistică de aici și pe Cocuța, fetea mea. Știi, are șase anișori.

— Ca vîrstă e bună! sări Năică. Dar ce știe să facă?

— Cîntă romanța «Am început să-mbătrînesc!»

V. D. POPA

SALATĂ Ă LA TECUCI

Pentru Fabrica de conserve din Tecuci, oferim prezenta salată, care dat fiind subiectul, va fi o salată cu roșii, și dat fiind planificarea originală a acestei fabrici, va fi cu roșii stricate provenite din cele două vagoane de roșii de la C.A.P. Negrilești, care s-au stricat prin mijlocirea fabricii de conserve din Tecuci.

Chestiunea stă în felul următor și ar fi bine să stea invers în viitor:

Fabrica de conserve din Tecuci a încheiat contracte cu 22 de C.A.P.-uri pentru livrări de roșii. Roșiile urmau să fie conservate. După ce au încheiat cele 22 de contracte, diriguitorii acestei fabrici au dus câte un deget la țimplă și au calculat: «Totuși n-au să ne ajungă». Și au început să cumpere roșii și din alte regiuni. Dar degetele duse la țimplă nefiind electronice iar țimpla total necibernetică, calculul lor s-a dovedit greșit și au început roșiile să se adune peste puterea de prelucrare a fabricii. Oamenii au luat repede degetele de la țimplă, dar era prea târziu: roșiile veneau în valuri. Ce-și face omul cu țimpla lui... Dar soluția s-a găsit. Din nou au dus un deget în punctul respectiv și au spus: refuzăm dintre acei cu care am avut contracte. Și au început să refuze. Fabrica a scăpat de roșii, iar C.A.P.-urile au scăpat de beneficii. Ca de exemplu C.A.P. Negrilești care a scăpat de două vagoane de roșii (care s-au stricat).

Am ținut să popularizăm această comportare pe care Fabrica de conserve din Tecuci a avut-o față de C.A.P.-uri în problema cu roșiile.

Poate roșește cineva pe acolo.

MAI POFTITI PE LA NOI

La unele bufete, micii sînt udați cu sifon ca să pară mai mari.

POMPILIU DUMITRESCU

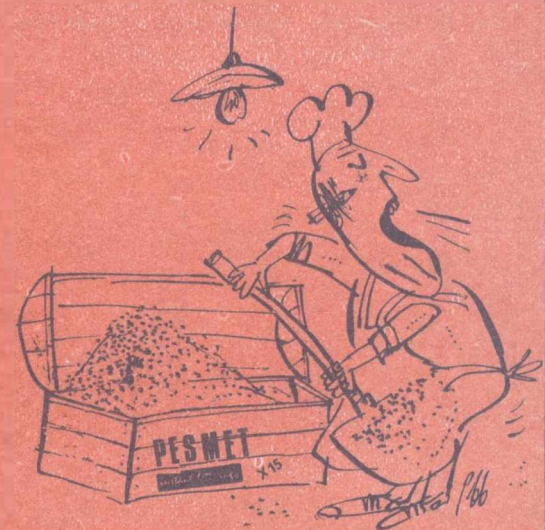
MICUL: — Eu sînt «mic» tu fă-mă mare!!!

La unele unități alimentare s-a pus în vânzare brînză de calitate inferioară cu preț de calitate I-a

— Între noi fie vorba, o cam faceți de... «oaie»

În unele restaurante șnițelele sînt încărcate peste orice limită cu pesmet pentru a corespunde gramajului

— Șefuleee! Ce ne facem că nu mai am pesmet decît pentru vreo... două, trei șnițele...!!!

MIRCEA PAVELESCU

Castelul cu Stafii

Agorăsiind câteva zeci de milioane
Un fabricant de farfurii și castroane
Pe nume Archibald Herbert Lionell
Și-a cumpărat în Essex un castel.
După ce i-a cercetat puntea cu lanțuri
Și zidurile de la crenele la șanțuri
I-a vizitat încăperile mucezite
În care zăceau veacurile-ngrămădite.
Prin cele 116 odăi
Se ghiceau urme de seniori și călăi.
Aici hotărise pe vremuri promia
Să moară prin somn domnița Sidonia
Fără durere și fără suspin
Cu gândul la Harold, baronetul vecin,
Dar nicăieri, absolut nicăieri,
În cele 116 încăperi
Nici chiar în celulele discrete,
Prevăzute cu ghiare de fier în perete,
Fabricantul de castroane și farfurii
N-a dat de urma vreunei stafii.

— Asta-i curată înșelătorie
Să-mi vîndă un castel fără stafie
Cînd mai cu seamă fostul proprietar
Mi-a consemnat mai multe-n inventar:
a) Una fantomă verde de îns decapitat
Văzută doar de lordul sigiliului privat
Care-a trădat prin veacuri fără păreri de rău
Pe suveranul și stăpînul său.
b) Un spectru de femeie văzută pe alei
De contele de Essex secundul, soțul ei,
Cel care-a zidit-o în capelă
Sub bănuiala gravă de-a-i fi jost înșelă.
c) O stafie de porc mistreț pe care
Bătrînul lord, cu alții împreună
Nu l-au ucis la nici o vînătoare,
Dihană murind de moarte bună.
Ea totuși apărea de singe udă
Să-i facă vînătorului în ciudă.

Acum problema mi se pare clară
Lui Lionell nu poate să-i apară
Prin vastele castelului culuoare
Decît vreo farfurie zburătoare
În aparență supranaturală.

CONCLUZIE

Fantoma e-o chestiune personală.

Conferința de la Mamla a avut loc în timp
ce guvernul de la Saigon se descompune.

Delegația sud-vietnameză sosește la Manila

RIVALITATE

Gazetarii americani ne asigură că apropierea de nume e cu totul întimplătoare: între Lynch I și Lynch II nu există absolut nici o legătură de rudenie. De altfel, cel de al doilea n-ar fi putut fi decît stră-stră-strănepotul celui dintîi. Ar fi putut fi, dar nu e. Ceea ce dovedește că hazardul este uneori mare meșter la potriveli.

James Lynch a intrat în istorie ca inventator al nobilei acțiuni care-i poartă numele: linșajul. Acesta are forme diferite — spînzurare, împușcare, ardere de viu etc. — dar aceiași autori — rasiștii — și aceleași victime — negrii.

Connie Lynch trăiește în zilele noastre. Spre deosebire de ilustrul lui predecesor șiomonim, care era judecător, d-sa e pastor. În calitate de purtător al cuvîntului divin, Lynch II a găsit de cuviință să se pronunțe în privința linșajului. Nu-i place, firește. Nu-i place împușcarea, fiindcă e prea costisitoare. Nu-i plac nici spînzurarea, nici arderea de viu pentru că sînt prea lente și greoaie. Alta este soluția pentru rezolvarea complicatei probleme a populației de culoare din S.U.A. Cu multă modestie, Connie Lynch recunoaște că cele preconizate de dînsul nu au nimic nou într-însele, fiind lucruri cunoscute și aplicate încă cu ani în urmă. Singurul merit pe care și-l atribuie este ideea transplantării lor pe celălalt țărm al Atlanticului.

Căci soluția sfinției sale este de a se aduna toți negrii din Statele Unite în lagăre de concentrare, unde să funcționeze fără întrerupere camere de gazare în masă, precum și crematoriile de rigoare. Cu alte cuvinte, niște copii ale strălucitelor originale de la Ausch-

witz, Buchenwald, Mauthausen și alte monumentale creații edilitare ale Reichului nazist.

Pedant și amator de exactitate, Lynch II a făcut și calculul timpului pe care-l va lua punerea în aplicare a acestei soluții definitive: socotind un minimum de zece mii de persoane «lichidabile» în 24 de ore, înseamnă că, în mai puțin de patru ani, negrii din S.U.A. nu vor mai avea nici o problemă, pentru simplul motiv că S.U.A. nu vor mai avea nici un negru.

Întru susținerea interesantăi d-sale propuneri, Connie Lynch a înființat de curînd și o grupare politică, intitulată «Partidul pentru drepturile statelor». Întrebat de un ziarist care este semnificația acestui nume, reverendul a dat un răspuns foarte lung, din care însă se pot desprinde două idei principale:

1) toate cele 50 de state ale S.U.A. să aibă dreptul de a-i gaza pe negri;

2) nici unul din cele 50 de state ale S.U.A. să nu aibă dreptul de a nu-i gaza pe negri.

Dar Lynch a avut ghinion. Primul «miting» al noului partid, în care se înscriseră vreo douăsprezece persoane (mai toți rudele pastorului) a fost atacat... ghițiți de cine? De Ku Klux Klan. Se vede că apariția unui concurent neloyal nu le-a fost pe plac cavalerilor glugii și robei, care vor să aibă monopolul crimelor rasiste.

Și după cum relatează gazetele, adepții linșajului nu bucată au tras o bătaie soră cu moartea promotorilor linșajului cu toptanul. Cum e și normal în sistemul liberei concurențe!

N. AURELIU

S-A ÎNȚÂMPLAT LA CEGANI

La nevoie, noi cei de la «Urzica» putem ajuta, și la modul cel mai serios. De data aceasta, tragem un foarte serios semnal de alarmă. Iată-l: Necunoașterea unor elementare reguli de cruțare a organismului duce adesea la complicații dintre cele mai grave. Astfel, pentru înlăturarea sclerozei, medicii recomandă un regim alimentar lipsit de cantități exagerate de carne. Gata! Până aici a fost semnalul. Acum, trecem la profilul nostru.

Sărmanul Paul Bărbătescu, prins într-o sumedenie de probleme contabile, întrucât contabil e, a omis să se intereseze de acest semnal medical de alarmă și s-a pus băiatul pe consumat carne. Mai întâi s-a pus pe capul unor oameni care, pentru a scăpa de dumnealui, i-au oferit nenumărate kilograme de scleroză de minzat, de vacă, de pește precum și alte sortimente care au mai picat. Sortimentul Paul Bărbătescu n-a picat încă. Dar așteptăm. Scleroza în unele cazuri poate să apară cu întârziere.

Dar să luăm boala de la primele ei simptome. Cel dintâi simptom a apărut în ziua când cineva din conducerea Trustului Gostat-Fetești i-a spus viitorului candidat la scleroză: «Nene Bărbătescule, în calitate de revizor contabil te transportăm urgent la G.A.S. Cegani pentru îndrumare și control.» Astfel a început și s-a sfârșit primul simptom. Al doilea simptom a apărut la controlul gestiunii cantinei. Cu această ocazie Bărbătescu a controlat și a îndrumat spre sine o frumoasă cantitate de carne de porc fără plată. A fost un control extra. Cum găsea un os, cum ieșea tărăboi. Pe urmă a cerut tot administratorului cantinei, Negoci Dumitru, să-i îndrume și cițiva metri de cîrnați. Negoci a refuzat. Atunci, în ajutorului flămîndului a sărit Cojocaru Ștefan, șef de depozit, că și el, sărmanul, avea gestiune de verificat. Nu vroia să riște ca Bărbătescu să-l verifice pe stomacul gol. Și i-a adus cîrnați minune, ce fac bine la gestiune. Apoi a venit rindul cantinierii...

Roadele muncii de control și îndrumare se puteau vedea în recuzita contabilă, care însoțea totdeauna pe revizorul contabil: sacoșe, genți, rucsacuri. Dimineața venea la verificare cu recuzita goală, seara se întorcea cu ea încărcată, verificată și bine îndrumată. Abia le căra omul.

Cine spunea că munca aceasta nu cere eforturi?... Pînă o duci acasă faci spondiloză, o măninci și faci scleroză.

După ce s-a săturat de cotlete, i-a poftit inima sardele. Dar la G.A.S. Cegani n-a găsit sardele. Și-atunci hai cu munca de revizie într-un oraș. Auzise Bărbătescu Paul că la Cernavodă sînt multe sardele și prea puține îndrumări. A picat dumnealui acolo și echilibrul s-a schimbat: la Cernavodă, la depozitul de mic-gros nr. 56, au rămas îndrumările și în rucsac sardelele. (numeroase cutii au fost ridicate la rangul de control și îndrumare).

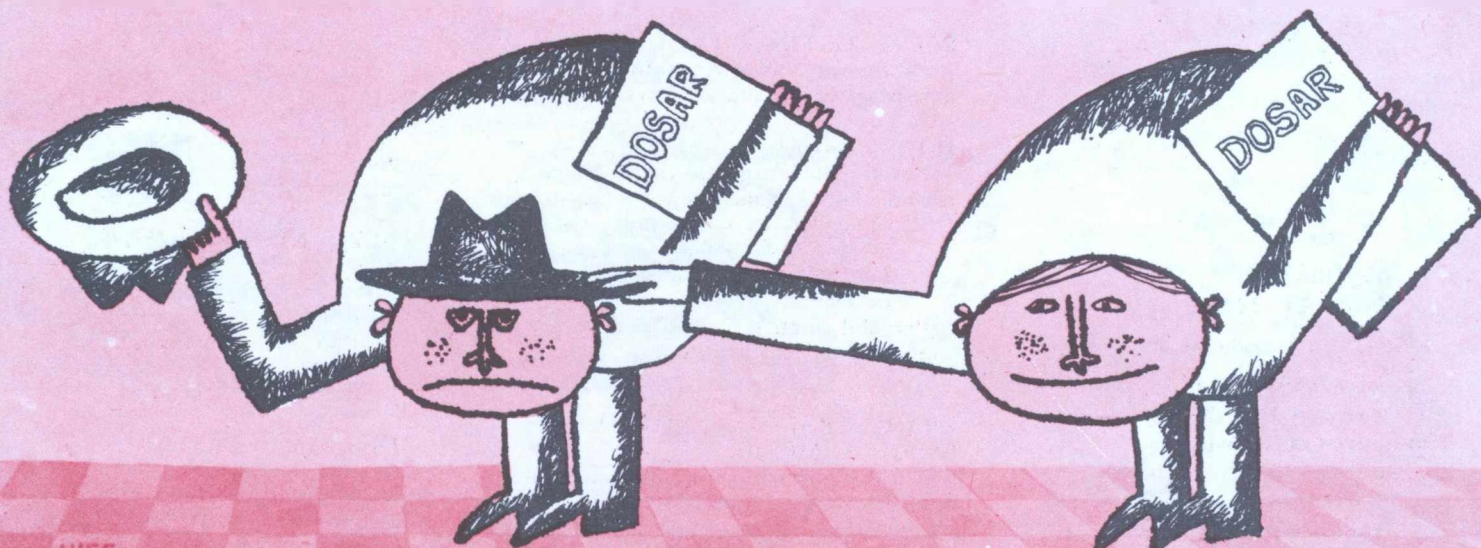
Și uite-așa, cînd nu te aștepți, pică scleroza.
Pe două coloane.

AL. CLENCIU

Baschetbalistul la culesul viilor

I. DOGAR-MARINESCU

— Să trăiți, tovarășe Director!!

850

(Continuare din pag. 3)

vasta te așteaptă calmă la Herăstrău pînă la zece seara. Pe urmă te așteaptă acasă pînă la 24. Cu carbaxinul pe noptieră.

După vreo patru luni, într-o noapte cu stele și poezie, Nella mi-a șoptit:

- Mitică...
- Ce-i, scumpo?
- Spune-mi si tu o vorbă frumoasă!
- Țeavă de eșapament...
- Altceva, Mitică. Ceva frumos! Frumos cum nu mai există!...

— Păi nu mai există, dragă! S-au terminat! O să încerc pe Griviței... Și mașina e în pană. Nu mai merge. Motorul.

Nella s-a întors cu fața la perete și a prins a plînge înăbușit. Ii auzeam numai suspinele. Greșisem. Începui să plîng și eu. Tot ea, sărmana, a spart gheața:

- Mitică...
- Hm...
- Iartă-mă. De ce plîngi?...
- Dacă n-o fi de la motor?...

După alte cîteva luni, Nella îndrăznește:

— Mitică. De atîta amar de vreme nu am mai ieșit împreună în oraș. N-ai decît o singură preocupare: Fiatul. Altceva nu mai există pe lumea asta decît mașina?...

— Ba da, niște saboți de frînă! Durează însă montatul.

— Mitică! Miticăăă!... Dar eu nu exist? — Ba da, mami, dar cu tine nu pot frîna! — M-am plictisit de cînd stau în casă! Vreau să mai văd și eu oameni noi, lucruri noi.

— Atunci vino, mami, sub mașină, să vezi cum funcționează ambreiajul! E un lucru nou pentru tine. E și mecanicul acolo. Eftimie. Tu nu-l cunoști...

— Nu mă interesează cum funcționează ambreiajul. Mă interesează cum funcționează menajul...

— Funcționează, mami, funcționează! — Deloc, Mitică, deloc. Să știi că-mi caut o altă piesă de schimb... Nu glumesc! hoho-tește din nou soția.

— Aoleu, mami! Asta să n-o faci!... Nu! Nea Eftimie, nea Eftimie! Ieși frate de sub mașină! Rapid! Și închide garajul! Ține cheia la dumneata. Vii peste două luni!...

- Peste două luni? De ce, coane?
- Intru în revizie!...
- La «Metal-Casnica?»
- Nu. La casnica...

URZICA

REVISTA BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scintilei”

44.601

POSTA REDACTIEI

SALCÎM GEORGE — ANINOASA,
HUNEDOARA

Găsim, printre altele, următoarea strofă:
*De-mi veși înghiți
Greșelile toate
Îndatorat voi fi
Și dincolo de moarte.*

Nu. Vă mulțumim și vă urăm multă sănătate. Moartea e veșnică.

OLENCI GHEORGHE — DORHOI

«Pentru credință» — are un subiect banal, neinteresant. «Noaptea de Mai» e ca o noapte de mai, fără lună. Să sperăm c-o să răsară, una nouă.

SAMSONIC ANTON — BRĂILA

Desenul cu «Incepătorii» e bun. Din păcate, am mai publicat desene pe aceeași idee. Reveniți cu altceva.

DAMIAN GELU — BRAȘOV

Nu ne spuneți nimic nou. Poanta în schimb e veche.

ONCIU CONSTANTIN —

ORAȘUL GH. GHEORGHIU-DEJ

Aveți un desen în care vedem un autoturism cu două brațe care mănîncă morcovi. Titlul desenului: «Cu mașina la păscut». Nu știu dacă morcovii se pasc, însă știu sigur că desenul nu are nici un sens. Înțelegem absurdul, dar numai cînd îl... înțelegem. E logic, nu?

ION RUSU PRIGOREANU —
COM. VLĂDEȘTI, GALAȚI

De ce credeți că ar fi nevoie de o prelucrare după folclorul spaniol? O traducere e cu totul altceva...

BERBECEANU ION — LOCO

Poeziei «Rugăciunea portarului de fotbal» nu e cazul să-i spuneți... amin. Căutați o poantă pentru final. Dintre proverbe doar trei sînt mai... necunoscute:

- Cine aleargă după doi iepuri, îi prinde pe-amîndoi la «Alimentara».
- Prietenul bun, la nevoie... nu te mai cunoaște.
- Tot nașul are... nașă.

PĂUN COSTIN — LOCO

«Nevinovăția» are o mare vină: finalul mult prea exagerat. E bine să-l modificați.

ILIE R. — CLUJ

Ne-ați trimis următoarea epigramă:
Avantajul unui paznic care vorbește prin somn
*Crezîndu-l că repetă instrucțiunea
Privind paza și ordinea
Individul și-a retras intențiunea
În fabrică de a intra.*

Probabil că ați scris această epigramă în.. somn. Nu vedem nici-un... avantaj.

LEAHU TRAIAN — COM. AVRAM
IANCU, CÎMPENI

«Un om lunar» e în... aer din cauza subiectului. Povestiți cum un om din lună vine pe pămînt și bea rom ca un pămîntean. Dar cum lunaticul bea «solid» l-a băut (aici e marea surpriză) pe pămîntean! Grozavă idee! Din ce planetă v-a venit?

VOICU MARIN — CONSTANȚA

Deocamdată, numai două epitafori:
Unui supporter

*Chiar și-acuma — ce stupid —
Strigă morții «Hai, Rapid!»!*

Unui timid

*Lui să nu-i săpați mormînt,
Întră singur în pămînt.*

BUZATU ȘTEFAN — OLTENIȚA

Subiectul e «făcut». Din cauză că e făcut nu are haz. Din cauză că n-are haz nu se publică. Dacă nu se publică nu va apărea. Și dacă nu apare, trebuie făcut... altceva.

COSCIUG AUREL — GIURGIU,
TRANDAFIR MARIAN — LOCO

Gluma mai merge. Desenul însă stă... prost.

BOLOCAN PAVEL — ORADEA

Ne dați materiale cît se poate de slabe. De exemplu:

Epitaful unui parvenit fudul

*De cînd trăiești pe marele-ți picior
Capul sus mereu prin nor
Ce greu le vine ochilor
Să distingă mulțimea de pe sol.*

La ochii noștri de ce nu vă gîndiți? E foarte greu să distingem hazul unor asemenea materiale!

IACOB C. AUGUSTIN — SIMERIA,
HUNEDOARA

Mi-ați trimis o schiță din ciclul «Povestirile lui tata». Prin anul 1952 am citit în «Iașul Literar» un număr de schițe asemănătoare din ciclul «Povestește tata», semnate de Cosma Mihale. Să fie doar o simplă coincidență? Nu prea cred...

RĂDĂCINĂ PETRE — CONSTANȚA

Desenul e greșit din... rădăcină. Are prea multe pete negre.

STELARU TEOFIL — ALBA IULIA

Într-o poezie faceți următoarea remarcă:
*Morile de vînt, bădie,
Ale artei de poet
Sînt simistră parodie
Explozia unui piept.*

Nu știm la ce mori de vînt faceți aluzie, în schimb versul «explozia unui piept» e foarte clar. E clar că nu-i vorba nici de «artă», nici de «poet».

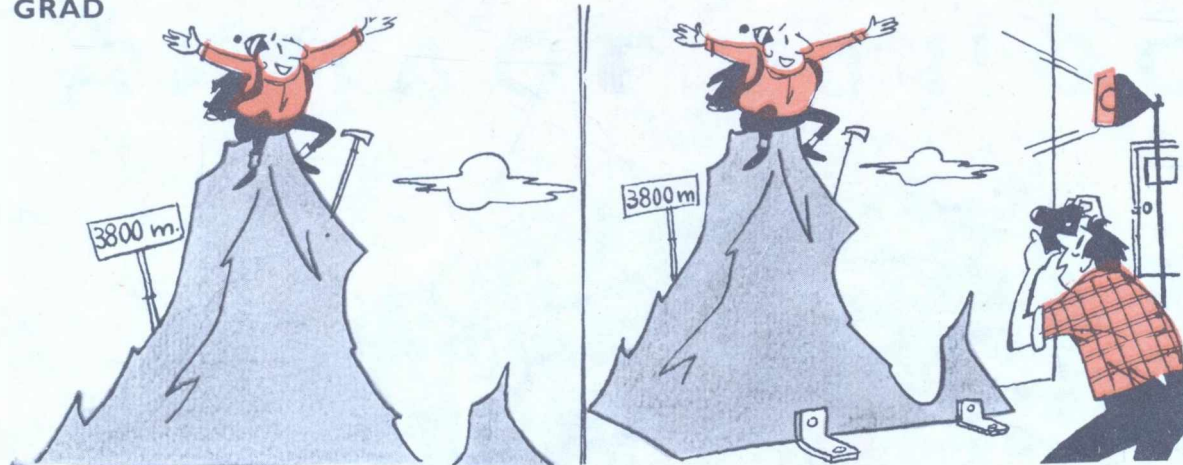
ALEXANDRESCU MIHAI —
TIMIȘOARA

Poezia și epigramele sînt slabe. Am reținut (pentru încurajare) desenul pe care declarați că l-ați lucrat împreună cu tov. Csatory Gheorghe. Preferăm însă ca desenatorii să-și prezinte propriile idei...

DEOCAMDATĂ, NU!

Aniță N. — Piatra Neamț; Bogdan S. — Loco; Roșu Gheorghe — com. Brusturoasa, Bacău; Lungu Dumitru, — Deta, Banat; Corniz — Oltenia; Sandu Eugen — Codlea, Brașov; Fișean Vasile — Timișoara; Bodea Tatiana — Loco; Vrejoiu Aurelian — Craiova.

GRAD

FĂRĂ CUVINTE

URZICO

D E D E P A R T E - Ţ I S C R I U

VESTE DE LA NUCET

Sint, dragă Urzico, pe teren, și-ți trimit veste de la balastiera Nucet a Întreprinderii de industrie locală Titu.

Veste interesantă: numita balastieră este, acum, mai... ușoară cu 12 282 de lei. A ușurat-o de această sumă propriul ei responsabil, Mirsiliu Constantin.

E drept, ca să obțină acest rezultat, s-a obosit omu' să facă o mulțime de incorectitudini (numite plăți de manoperă nelegale, prin introducerea pe foile de lucru a unor operațiuni neefectuate) și chiar să treacă pe statele de salarii... persoane fictive.

Această sumă de 12 282 de lei, realizată astfel, responsabilul Mirsiliu Constantin a băgat-o, bineînțeles, în buzunarul său.

E clar, dragă Urzico, că — pentru o balastieră — un asemenea responsabil e un... balast.

Iar un asemenea responsabil poate să devină... fictiv. (Mircea Toth, București, str. Frigului nr. 19)

SALUTĂRI DIN IAȘI!

Primește, stimată Urzico, salutări din Iași. Pe aici e bine și frumos. E bine, în primul rând, că nu mai am de-a face cu «I.R.A. 17» din București. Ce-am pățit cu această «întreprindere de reparații auto» n-oi uita cât 'oi trăi, și-oi spune și... ministerului!

Două luni a stat acolo, pentru reparație capitală, mașina T.V. nr. 25882-Iș a întreprinderii la care lucrez (O.R.V.L.F., oficiul raional de valorificare a legumelor și fructelor—Iași), iar pe lângă ea am stat și eu, împreună cu șoferul nostru Popovici Stelian, de două ori, pe la poarta acestei «I.R.A. 17».

Prima dată am stat două zile, iar a doua oară... o săptămână. Ne chema telegrafic să venim de la Iași la București, în mod precis în ziua

cutare a lunii cutare, să recepționăm mașina, fiind gata, dar când soseam ni se spunea (prima oară) că o să fie... peste zece zile, iar a doua oară că... peste șapte zile.

Bine măcar că, stînd pe la poarta acestei «I.R.A. 17», nu mă plictiseam. Aveam cu cine conversa. Mai erau pe acolo și alți delegați, de pe la diverse întreprinderi din țară, chemați tot așa, telegrafic, să-și ridice mașinile reparate, dar la sosire constatau că... nu erau reparate. Tot așa îi amina și pe ei: prima dată zece zile, iar a doua oară șapte zile.

Și pentru că 10 plus 7 fac 17, am înțeles! Pentru că îi poartă pe delegați, pe drumuri, câte 17 zile, d-aia — pesemne — această întreprindere se numește «I.R.A. 17». (Tinu Pavel, salariat, O.R.V.L.F., Iași).

FELICITĂRI, PE PLOAIE ȘI NINSOARE

Te rugăm, Urzico dragă, să trimiți Sfatului popular al orașului București, felicitări, multe felicitări pentru caracterul... filozofic al dezinteresului său de a-i repartiza Direcției regionale de transporturi auto (D.R.T.A.) București un nou local de autogară, în schimbul aceluia în care a funcționat autogara Grivița Roșie și care a fost demolat.

Acum, cursele care porneau de la autogara Grivița Roșie către vreo 20—30 de comune, sint împrăștiate: unele la autogara Filaret (adică în direcție exact opusă), iar altele în... aer liber (la capătul tramvaiului 6 și în piața Chibrit) fără săli de așteptare pentru călători, fără case de bilete, fără loc de parcare pentru autobuze, fără... etc.

Ușor de imaginat, în aceste condiții, bucuria cetățenilor care se duc zilnic la serviciu, în respectivele comune, cu aceste curse, și cînd în «aerul liber» în care sint poftiți să aștepte, în noiembrie plouă, iar în decembrie ninge.

Deci: felicitări Sfatului popular al

orașului București pentru caracterul... filozofic al atitudinii sale față de D.R.T.A. București.

Această atitudine a sfatului îi face pe cetățeni... filozofi, îi face... gînditori.

Este, adică, o atitudine care... dă de gîndit. (Finică Ion, plouat la capătul tramvaiului 6 și Croitoru Mihai, nins în piața Chibrit)

TRENULE, MAȘINĂ MICĂ...

Ne plăcea, iubită Urzico, să cîntăm, aici la G.A.S. Rîmnice de Jos (raionul Istria, regiunea Dobrogea, popularul cîntec: «Trenule, mașină mică, un' l-ai dus pe Ionică?»)

Dar, de un an și ceva, îl cîntăm cu alte vorbe: Trenule, mașină mică, unde-ai dus... mașina noastră de tratat semințe?

Această mașină, coșcogea mașinării în valoare de 5 764 de lei, a... dispărut din trenul Timișoara—București—Cogealac, de peste un an, și nu i s-a dat de urmă nici pînă azi. A expediat-o uzina «Tehno-metal» din Timișoara, pe adresa gospodăriei noastre, dar la destinație, în gara Cogealac, ne-au sosit numai... documentele de transport. Mașina, nu. Iar de-atunci, de peste un an, nici un for ceferist nu se obosește să dea... socoteală.

Dar știu că, pe lângă «Trenule mașină mică», mai există un cîntec ceferist: «Glasul roților de tren». Și dacă, la căile ferate, pînă și roțile de tren au glas, ar trebui să glăsuiască și foururile ceferiste un răspuns. Tot tăcînd, ar putea pierde uzul... răspunderii.

Să se dea, adică, în legătură cu această mașină de tratat semințe, un răspuns, măcar așa... de sămînță. (Togoe Alexandru, salariat, G.A.S. Rîmnice de Jos, Dobrogea).

p. conf.

C. CRISTOBALD

SIMPLU ȘI... CU PAGUBĂ

În urma unor intense cercetări pe care le-am efectuat de-alungul anilor, am avut de curînd, iubiți cititori, o mare satisfacție: am descoperit de unde vine expresia «se încurcă ițele». Astfel vă pot dovedi cu documente că această expresie vine direct de la întreprinderea textilă «Ardeleana» din Satu Mare. Ea însă, adică expresia, nu a fost găsită de vreun literat sau vreun bard popular, care lucrează în fabrică, ci a fost lansată de clienții acestei întreprinderi care au constatat că în țesăturile produse de fabrică se strecoară numeroase defecte, ceea ce i-a făcut să exclame în nenumărate rînduri: «Iar li s-au încurcat ițele». Dar iată că responsabilii acestei întreprinderi au găsit mijlocul ca să repare aceste deficiențe. Mulți au crezut că cel mai bun mijloc era luarea de măsuri pentru înlăturarea defectiunilor din țesături. Dar prea stimații tovarăși au găsit o metodă mult mai simplă, care să împace și capra și varza. Au hotărît ca pentru fiecare defect găsit a recepție să acorde beneficiarilor cite 10 decimetri de țesătură. Ceea ce ne face să presupunem că tot de la «Ardeleana» vine și expresia «și-a furat căciula». Desigur i-am fi dorit pe numiți tovarăși mai puțin inventivi în domeniul acestor expresii pentru că dacă o să vă spunem că în urma acestor metode s-au lucrat în plus 6 700 metri pătrați de țesături care au fost acordate beneficiarilor pentru defectele găsite o să pretindeți că tot de acolo vine expresia «capul face, capul trage». Nu știu dacă mă-nțelegeți, dar acești 6 700 metri pătrați costă. Și, mă rog, or fi împăcînd dumnealor și capra și varza, dar ăștia 6 700 de metri pătrați au cam făcut varză din prețul de cost.

Așa stînd lucrurile, să vedem ce ne-o răspunde capra.

RAPSODII DE TOAMNĂ

V. VASILIU

*A trecut întâi o boare
Pe deasupra viilor,
Și-a furat de prin ponoare
Puful pădărilor*

G. TOPÎRCEANU

● Aprovizionări de iarnă, numai prin casa de comenzi «Urzica»: glume conservate, foiletoane în sos picant, caricaturi în ardei iute, precum și unele produse dietetice, fără sare și piper.

● Cu acest număr am făcut un pas înainte întrucât e numărul 20, iar cel de data trecută a fost numărul 19

